

ПРИКЛЮЧЕНИЕ ВЪ КАЛАБРИЯ

разказъ отъ *Поль-Луи Курие*,

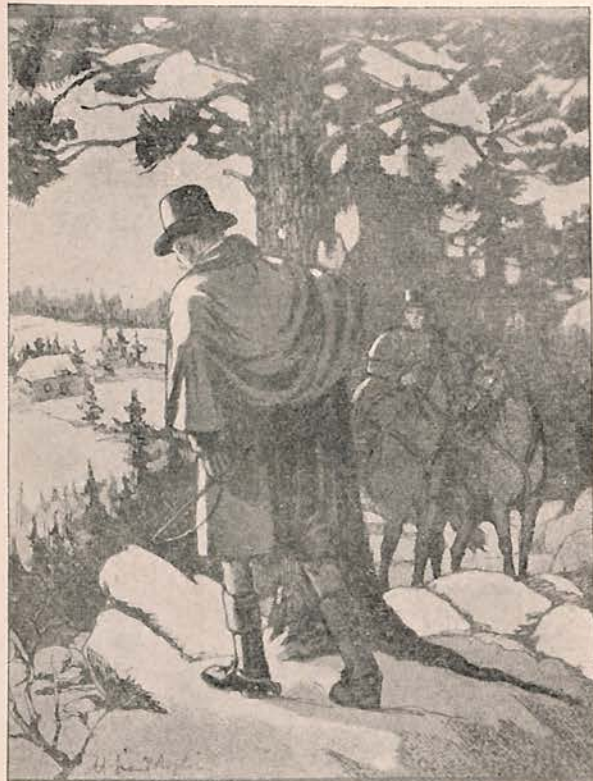
преведе *Лилия Ангелова*,

изображения отъ *Грантегль*.

Единъ день пътувахъ по Калабрия. Тя е страна, населена съ лоши хора, които — струва ми се — не обичатъ никого, а най-вече мразятъ французитѣ. Да ви разправамъ защо, ще излъзе много дълго; доста е да знаете, че ни мразятъ до смъртъ и че те не очаква нищо добро, когато попаднешъ въ ръцетѣ имъ. Спътникъ ми бѣше единъ момъкъ.

Въ тия планини пътищата сж пропасти: конетѣ ни вървѣха много трудно; моятъ другарь, който вървѣше отпредъ, ни обърка по една пътека, която му се стори удобна и по-къса. Гръшката бѣше моя; трѣбваше ли да се довърявамъ на една двадесетъ годишна глава? Додето

бѣше още свѣтло, ние търсихме пътя между тия гори, но колкото го повече търсѣхме, толкова повече се забърквахме, и стана вече съвсемъ тъмно, когато стигнахме до една много мрачна къща.

Ние влѣзохме, макаръ и съ подозрение: що да се прави? Влизаме и намираме цѣло семейство вжглищари: всички вечерятъ, и още при първата дума ни поканватъ. Моятъ момъкъ не чака да го молятъ: ето ни, че ядемъ и приемъ, поне той; тъй като азъ изучвахъ мѣстото и изгледа на домакинитѣ.

Нашитѣ домакини имаха видъ на